

Ár 2016, föstudaginn 9. desember, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Unnur Erla Jónsdóttir og Elísabet Júlíusdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 51/2016:**

A
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru A, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni dags. 28. september 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. 26. september 2016. Með tölvupósti nefndarinnar 30. september 2016 var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 20. október 2016. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 21. október 2016, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 4. nóvember 2016.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar dags. 9. desember 2016.

II.

Málsatvik.

Þann 2. október 2007 var gefið út skuldabréf nr. X hjá A, upphaflega að fjárhæð 830.000 kr. Útgefandi skuldabréfsins var A. Sóknaraðili tókst á hendur sjálfskuldarábyrgð vegna lánsins gagnvart varnaraðila. A var í eigu FF sem síðar sameinaðist F. Hefur varnaraðili, F, nú tekið við réttindum og skyldum kröfuhafa samkvæmt skuldabréfinu.

Skuldabréfið var gefið út í gildistið samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá árinu 2001, hér eftir samkomulagið. Sóknaraðili ritaði undir skuldabréfið sem sjálfskuldarábyrgðaraðili ásamt því að rita undir skjal sem ber heitið „til ábyrgðarmanna fjárskuldbindinga“.

Breytingar voru gerðar á greiðsluskilmálum skuldabréfsins þann 28. október 2008 sem sóknaraðili og skuldari undirrituðu.

Skuldari skuldabréfsins sótti um greiðsluaðlögun og fékk heimild til að fara í greiðsluskjól þann 22. nóvember 2011. Samningur hennar um greiðsluaðlögun var samþykktur af umboðsmanni skuldara þann 6. september 2012. Það athugast að þessi samningur hefur ekki verið lagður fram, en svo virðist sem samið hafi verið um að fyrrgreint skuldabréf yrði ekki innheimt á greiðsluaðlögunartíma. Svo sem nánar greinir síðar er deilt um að hvaða marki innheimtubríf voru send út vegna ábyrgðarinnar, en

með bréfi dags. 16. október 2014 tilkynnti varnaraðili sóknaraðila að ábyrgðarskuldbinding hans hefði tekið gildi þar sem skuldari myndi ekki greiða skuld sína að fullu samkvæmt samningi sínum um greiðsluáðlögun. Næmi skuldin 1.642.453 kr.

Í framhaldi af þessu hófust bréfaskipti þar sem lögmaður sóknaraðila andmælti greiðsluskyldu hans og skráningu á vanskilaskrá. Þeim samskiptum lauk svo að þann 4. mars 2015 gaf sóknaraðili út skuldabréf nr. Y til varnaraðila að fjárhæð 850.000 kr. Sóknaraðili tók lánið í þeim tilgangi að borga niður ábyrgðarskuldbindingu sína, en í tölvupóstsamskiptum lögmanns hans og varnaraðila kom fram að greiðsluskyldu væri mótmælt.

Sóknaraðili ber fyrir sig að framkvæmd varnaraðila við sjálfskuldarábyrgðina árið 2007 hafi ekki verið í samræmi við samkomulagið og tilkynningaskyldu bankans hafi ekki verið fylgt. Hafnar sóknaraðili því greiðsluskyldu sinni og krefst niðurfellingar skuldabréfs nr. X.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili kvartar yfir greiðsluskyldu sem ábyrgðarmanns á skuldabréfi nr. X og gerir kröfu „um niðurfellingu skuldabréfsins í eigu [A], ásamt tilheyrandi vanskilamerkingu“. Vísar sóknaraðili til þess að honum hafi ekki verið tilkynnt um vanskil kröfunnar né að nokkuð hafi verið innheimt hjá honum síðan árið 2008. Tilkynningarskyldu varnaraðila hafi því ekki verið fylgt og samtals séu liðin 6 ár frá undirritun sóknaraðila á skuldbreytinguna þar til honum hafi borist innheimtubréf frá bankanum vegna ábyrgðarinnar.

Sóknaraðili telur vanrækslu á skyldum varnaraðila verða til þess að ábyrgðin falli niður. Varnaraðili hafi í fyrsta lagi ekki sinnt skýrri tilkynningarskyldu gagnvart sóknaraðila skv. 7. gr. laga nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn, en það ákvæði í lögnum hafi tekið gildi um þennan samning við gildistöku þeirra sbr. 12. gr. sömu laga. Umrætt skuldabréf hafi verið gert árið 2007, breytingar hafi orðið á því árið 2008 og síðan þá hafi sóknaraðili ekki heyrt minnst á það. Engin innheimta hafi verið né tilkynningar vegna vanefnda, stöðu lánsins eða yfirlit yfir ábyrgðir fyrir en með bréfi dags. 16. október 2014 þegar sóknaraðila var tilkynnt um að ábyrgðarskuldbinding hans hafi tekið gildi vegna greiðsluáðlögunar. Sóknaraðili byggir á því að skv. 12. gr. laga nr. 32/2009, taki lögin til ábyrgða sem stofnað hafi verið til fyrir gildistöku þeirra og gildi 7. gr. sömu laga um tilkynningarskyldu lánveitanda gagnvart ábyrgðarmanni. Því telur sóknaraðili að varnaraðili hafi ekki sinnt framangreindri tilkynningarskyldu skv. 7. gr. laganna allt frá 28. október 2008, er hann hafi skrifað undir breytingu á greiðsluskilmálum skuldabréfsins til 16. október 2014 þegar sóknaraðili hafi fengið tilkynningu frá varnaraðila þess eðlis að ábyrgðarskuldbinding hans hefði tekið gildi vegna greiðsluáðlögunar. Geti 6 ár ekki annað en talist til verulegrar vanrækslu sbr. 2. mgr. 7. gr. laga nr. 32/2009 og skuli því ábyrgð á skuldabréfi nr. X falla niður.

Þá byggir sóknaraðili sérstaklega á að þann 22. nóvember 2011 þegar skuldari fékk greiðsluskjól, hafði varnaraðili vanrækt allt frá gildistöku laga nr. 32/2009 að tilkynna sóknaraðila um stöðu skuldabréfsins. Því hafði varnaraðili vanrækt skyldur sínar samkvæmt lögnum í tvö og hálf ár þegar greiðsluáðlögun hófst.

Byggir sóknaraðili jafnframt á því að ákvæði sem hafi takmarkað innheimtuaðgerðir á hendur skuldara eða sóknaraðila hafi í reynd ekki takmarkað heimildir varnaraðila til þess að senda út tilkynningar sem honum hafi borið skv. lögum

nr. 32/2009 að senda út, enda felist ekki í slíkum tilkynningum innheimtuaðgerð á hendur honum né skuldara. Hefði varnaraðila því verið í lófa lagið að senda út tilkynningar á því tæplega árs tímabili sem greiðsluaðlögunarferlið hafi staðið yfir og aðalskuldari bréfsins hafi verið í greiðsluskjóli.

Loks byggir sóknaraðili á því að eftir að greiðsluaðlögun hafi komist á, þá hafi varnaraðili engu að síður vanefnt skyldur sínar til að tilkynna um stöðu bréfsins í tvö ár til viðbótar, eins og raunar hafi verið staðfest í greinargerð varnaraðila.

Þá byggir sóknaraðili á því að honum hafi ekki borist neinar tilkynningar um greiðsluaðlögun frá hendi umboðsmanns skuldara, enda hafi engin gögn verið lögð fram til sönnunar um slíkt. Skylda aðila til að senda frá sér tilkynningar geti ekki talist sönnun um að tilkynningar hafi verið sendar, eins og kannski megi best ráða af máli þessu, þar sem lögbundnar tilkynningar hafi ekki verið sendar um árábil, eins og raunar sé óumdeilt í máli þessu. Geti varnaraðili í engu byggt á því að skylda hans til að tilkynna um stöðu skuldarinnar hafi fallið niður fyrir þá sök að umboðsmanni skuldara hafi borið að tilkynna um greiðsluaðlögun.

Þá telur sóknaraðili að 4. og 5. gr. sömu laga séu ekki uppfylltar varðandi mat á hæfi lántaka til að standa í skilum, svo og að upplýsa ábyrgðarmann skriflega um áhættuna af því að taka á sig ábyrgð. Telur sóknaraðili þessi ákvæði gilda þrátt fyrir að skuldabréfið hafi verið undirritað fyrir gildistöku þeirra, því reglur um ógildi ábyrgðarloforðs, sem lögfestar hafi verið með lögum um ábyrgðarmenn, hafi verið í gildi við undirritun m.a. á grundvelli samkomulagsins. Í öllum tilvikum sé gert ráð fyrir greiðslumati aðalskuldara, kynningu þess fyrir ábyrgðarmanni og að lánveitandi hafi tryggt sér sönnun um hvorutveggja með undirritun ábyrgðarmanns. Engin gögn hafi sýnt að þessari skyldu hafi verið framfylgt og verði því að telja að þetta atriði sé vanrækt og leiði til þess að ábyrgðarloforð sóknaraðila sé ógilt.

Sóknaraðila hafi verið gert að undirrita nýtt skuldabréf hjá varnaraðila til þess að gera ábyrgðarskuldbindinguna upp. Ekki sé hægt að líta á þá undirritun sem viðurkenningu á þessari ábyrgð þar sem sóknaraðili hafi ekki átt annarra kosta vöð. Sóknaraðili hafi því verið tilneyddur til að skrifa undir nýja skuldabréfið en sóknaraðili hafi ekki getað annað en vitað afstöðu hans til þess að greiða þessa kröfu, með tilliti til fyrri samskipta, ásamt því að varnaraðili hafi verið í sérfræðistöðu í þessu máli og hefði þá mátt kynna fyrir sóknaraðila hvaða áhrif undirskrift hans gæti haft varðandi viðurkenningu skuldarinnar. Ekki sé hægt að líta á undirritunina eina sem samþykki, enda hafi verið búið að mótmæla henni áður en til hennar kom. Byggir sóknaraðili á því að alrangt sé með það farið hjá varnaraðila að engir formlegir fyrirvarar hafi verið gerðir við skuldabréf nr. Y, en með tölvupósti dags. 16. febrúar 2015 var settur fram skýr fyrirvari um réttmæti greiðsluskyldu í tölvupósti lögmanns sóknaraðila til starfsmanns varnaraðila. Þá byggir sóknaraðili jafnframt á því að skilyrðum 36. gr. laga nr. 7/1936 sé fullnægt, enda sé það ósannjarnt og gagnstætt góðri viðskiptavenju að bera sjálfskuldarábyrgðina fyrir sig. Sérstaka þýðingu hafi það í þessu sambandi að eftir að hafa vanefnt verulega skyldur sínar til að gefa út tilkynningar, hafi varnaraðili engu að síður nýtt yfirburðastöðu sína, og þá staðreynd að vegna ábyrgðarinnar hafi sóknaraðili verið með skráða vanskilamerkingu. Varnaraðili hafi nýtt sér stöðu sína til þess að þröngva sóknaraðila til þess að gera upp vanskil af ábyrgð sem varnaraðili hafi vanrækt til að tilkynna um. Varnaraðila hafi verið kunnugt um að sóknaraðili kæmist ekki í gegnum greiðslumat öðruvísi en að vanskilamerking yrði felld niður, og hafi varnaraðili hafnað því að fella merkinguna niður meðan leyst yrði úr ágreiningi aðila. Af þessum sökum hafi sóknaraðili neyðst til að gera upp vanskilin með seinna skuldabréfinu, ella

sæta því að verða fyrir verulegu tjóni sem þá fælist í því að geta ekki keypt fasteign sem sóknaraðili hafði þá þegar gert kauptilboð í.

Í viðbótarathugasemdum vísar sóknaraðila til þess að mál þetta uppfylli að öllu leyti skilyrði b- og e-liða samþykktar nefndarinnar. Verði krafa sóknaraðila auðveldlega metin til fjár, enda liggja ljóst fyrir hvert verðmæti kröfunnar sé vegna skuldabréfs að nr. X allt til uppgjör á þeirri kröfu, og að við uppgjör hennar hafi verið gefið út skuldabréf að fjárhæð 850.000 kr. skuldabréf nr. Y, og hafi andvirði þess verið varið til uppgreiðslu fyrra bréfsins, og nemi tjón sóknaraðila af brotum varnaraðila á samkomulagi um notkun ábyrgða því andvirði þess skuldabréfs í dag.

Þá byggir sóknaraðili á því að málið sé svo ljóst sem verða má, og sé málið fyllilega tækt til úrskurðar. Atvik máls liggja ljós fyrir og ekkert standi því í vegi að úrskurðað verði um kröfu sóknaraðila.

Þá mótmælir sóknaraðili harðlega tilvísun varnaraðila til tómlætis af hálfu sóknaraðila. Hafi sóknaraðili brugðist strax við um leið og tilkynningar hafi tekið að berast honum um stöðu mála, og hafi sóknaraðili og lögmaður hans verið í samskiptum við varnaraðila og hafi reynt að leita sátta um þetta mál allar götur síðan 2014. Þá byggir sóknaraðili á því að varnaraðili gæti mögulega byggt á tómlætissjónarmiðum ef hann hefði verið góður og grandvar viðskiptabanki og sinnt tilkynningaskyldu sinni í samræmi við lög, en að byggja á tómlæti neytanda eftir að allar reglur um tilkynningarskyldu hafi verið þverbrotnar um árabíl telur sóknaraðili í besta falli algjörlega fráleitt.

Þá byggir sóknaraðili, til viðbótar upphaflegri kröfugerð sinni, einnig á því að ábyrgð varnaraðila sé einnig niðurfallin fyrir fyrningu, enda hafi verið til hennar stofnað fyrir 1. janúar 2008, um fyrningu hennar gildi því eldri fyrningarlög og samkvæmt þeim fyrnist sjálfskuldarábyrgð á fjórum árum frá því að lán hafi fallið í gjalddaga. Byggir sóknaraðili á því að eftir hans bestu vitund hafi ekkert verið greitt inn á kröfuna m.a. vegna greiðsluáðlögunar, og telji sóknaraðili verulegar líkur á að ekkert hafi verið greitt inn á kröfuna í meira en fjögur ár, og krafan sé því fyrnd sbr. dóm héraðsdóms Reykjavíkur í máli nr. E-3440/2015 frá 22. apríl 2016. Tilboð varnaraðila um að sóknaraðili hafi greitt kröfuna upp gegn 50% afslætti virðist hafa verið sett fram eingöngu í því skyni að fá sóknaraðila til að greiða inn á kröfuna og rjúfa þar með fyrningu. Sé það ósanngjarnt og andstætt góðri viðskiptavenju að varnaraðili beri fyrir sig slíkar aðstæður, sérstaklega þar sem fyrirvari hafi verið gerður við uppgjör kröfunnar og varnaraðila hafi verið kunnugt um erfiðar aðstæður sóknaraðila, en hafi alfarið hafnað að fella niður tímabundið vanskilamerkingu meðan aðilar kæmst að niðurstöðu um réttarstöðuna.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega málinu verið vísað frá nefndinni. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili fer fram á frávísun málsins frá nefndinni þar sem krafa sóknaraðila uppfylli ekki skilyrði b- og e-liðar 6. gr. samþykktar nefndarinnar. Sóknaraðili krefjist niðurfellingar á skuldabréfi nr. X og hafni greiðsluskyldu sinni á bréfinu. Varnaraðili bendir á að samið hafi verið um uppgjör skuldabréfsins og að bréfið sé ekki lengur skráð hjá varnaraðila og sé því óljóst og óskýrt hvaða greiðsluskylda það sé sem hvílir á sóknaraðila, til að greiða af þessu tiltekna skuldabréfi.

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

Hvað varði þann málatilbúnað sóknaraðila sem lúti að síðara skuldabréfi nr. Y, þá sé kröfu um niðurfellingu þess hafnað þar sem lögin hafi tekið gildi þann 4. apríl 2009. Lögin hafi vissulega tekið til ábyrgða sem stofnað hafi verið til fyrir gildistöku laganna með tilgreindum undantekningum og vísað sé til þess að 4. og 5. gr. laganna séu undanskildar. Hins vegar beri sóknaraðili fyrir sig að 4. og 5. gr. laganna hafa ekki verið uppfylltar varðandi mat á hæfi lántaka og að ábyrgðarmaður hafi verið upplýstur skriflega um áhættuna af því að taka á sig ábyrgð. Þessu sé hafnað enda greinilegt að ákvæðin eigi ekki við um umræddan samning. Lánveitandi hafi farið eftir ákvæðum samkomulagsins sem hafi verið í gildi þegar lánveiting hafi farið fram. Í 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins sé kveðið á um að fjármálafyrirtæki sé skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemi meira en 1.000.000 kr. Af framangreindu telur varnaraðili að það sé ljóst að varnaraðila hafi ekki borið að meta hæfi lántaka samkvæmt samkomulaginu þar sem fjárhæð skuldabréfsins hafi verið undir fjárhæð 1.000.000 kr.

Þá hafi sóknaraðili undirritað skjalið „til ábyrgðarmanna fjárskuldbindinga“. Þar hafi hann staðfest að greiðslumat verði ekki framkvæmt og undirritar að hafa kynnt sér fræðslubækling varnaraðila og hafi það verið í samræmi við þá skyldu 4. gr. samkomulagsins. Í bæklingnum sé vísað til samkomulagsins og hafi verið greint frá helstu atriðum þess, sérstaklega séu þar ábyrgðarmenn hvattir til að kynna sér greiðslugetu lántaka og að þeim sé kleift að kynna sér gögn þar að lútandi. Ekki verði séð með hvaða öðrum hætti lánveitandinn hefði getað tryggt sér sönnun á því að ábyrgðarmaður kynni sér upplýsingabækling en með skriflegri staðfestingu ábyrgðarmanns þar að lútandi.

Sóknaraðili telji að honum hafi fyrst verið tilkynnt um stöðu skuldabréfsins þann 16. október 2014. Í máli þessu liggja fyrir að ábyrgðarmaður hafi undirritað breytingu á greiðsluskilmálum skuldabréfs þann 28. október 2008. Fyrsta innheimtubréf hafi verið sent þann 30. ágúst 2010.

Skuldari skuldabréfsins hafi fengið heimild til að fara í greiðsluskjól þann 22. nóvember 2011 og hafi undirritað samning um greiðsluaðlögun þann 5. september 2012 sem hafi verið samþykktur af umboðsmanni skuldara þann 6. september 2012. Staðreynd málsins sé að meðan skuldari hafi verið í greiðsluskjóli hafi varnaraðila verið óheimilt að halda uppi innheimtuaðgerðum á hendur skuldara eða sóknaraðila, sbr. 11. gr. laga nr. 101/2010 og bráðabirgðaákvæði II, við þau lög þar sem samningur aðalskuldara hafi verið staðfestur. Tveimur árum eftir undirritun samnings um greiðsluaðlögun hafi sóknaraðili fengið tilkynningu í samræmi við ákvæði laga um ábyrgðarmenn. Því liggja ekki annað fyrir en að varnaraðili hafi sinnt þeim skyldum sem honum hafi borið skv. lögum nr. 101/2010. Þess megi líka geta að umboðsmaður skuldara hafi sent öllum ábyrgðarmönnum tilkynningu um greiðsluaðlögun sbr. 4. mgr. 10. gr. laga nr. 101/2010. Því sé af og frá að ábyrgðarmaður hafi ekki heyrt af láninu fyrr en tilkynning hafi borist honum þann 16. október 2014.

Varnaraðili bendir á að þótt varnaraðili hafi ekki sinnt tilkynningaskyldu sinni með fullnægjandi hætti þá geti það ekki eitt og sér leitt til niðurfalls ábyrgðar, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 116/2010.

Þá byggir varnaraðili að slíkar ásakanir þess efnis að sóknaraðili hafi verið tilneyddur til að skrifa undir nýtt lán vera fráleitar. Annars vegar séu engin gögn fyrirliggjandi í málinu sem sýna eða gefa í skyn að sóknaraðili hafi verið tilneyddur til að undirrita nýtt skuldabréf og ganga frá ábyrgðarskuldbindingu sinni. Þvert á móti hafi komið fram í tölvupóstsamskiptum að lögmaður sóknaraðila hafi sagt hann vilja gefa út skuldabréfið og hafi varnaraðili boðið 50% eftirgjöf af kröfunni sem hann þáði. Þá hafi engir formlegir fyrirvarar verið gerðir við skuldabréfið.

Þá vísar varnaraðili til þess að ekki sé unnt að fallast á þær röksemdir sóknaraðila sem lúta að aðstöðumun eða bágrri stöðu hans við útgáfu ábyrgðarinnar. Sóknaraðili hafi verið fjárráða þegar hann gekkst í ábyrgðina og hafi honum mátt vera vel ljóst að þau skjöl sem hann hafi skrifað undir fólu í sér að hann hafi tekist á hendur ábyrgð á greiðslu umrædds skuldabréfs. Gögnin hafi ekki verið þess eðlis að sammingsaðilar hafi þurft sérþekkingu til að skilja hvað í þeim hafi falist.

Jafnvel þótt nefndin telji að við útgáfu skuldabréfs nr. X hafi ekki verið fyllilega gætt að ákvæðum samkomulagsins, bendir varnaraðili á að sú ástæða ein og sér geti ekki valdið ógildingu ábyrgðar sóknaraðila enda sé ekki að finna sérstakar ógildingarreglur í samkomulaginu sjálfu. Vísað sé til dóms Hæstaréttar í máli nr. 322/2013.

Varnaraðili bendir jafnframt á að skuldabréfið hafi verið gefið út í október 2007 og hafi því sóknaraðili sýnt af sér ákveðið tómlæti en tæp 9 ár sé frá því að skuldabréfið hafi verið gefið út. Þá hafi sóknaraðili undirritað breytingar á greiðsluskilmálum á láninu sem sjálfskuldarábyrgðaraðili án athugasemda. Telur varnaraðili að sóknaraðila hafi því verið í lófa lagið að koma að athugasemdum fyrr.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að að gildi sjálfskuldarábyrgðar sóknaraðila á skuldabréfi nr. X, en sóknaraðili hefur nú gefið út skuldabréf nr. Y til tryggingar þeirri kröfu sem varnaraðili gerði á hendur honum vegna ábyrgðarinnar. Nefndin lítur svo á að enda þótt krafa sóknaraðila hans í upphaflegu erindi hafi verið óskýr og ónákvæm hafi það ekki komið niður á vörnum varnaraðila, enda hafi varnaraðila af fyrri samskiptum verið ljóst að ágreiningurinn sneri að gildi þeirrar skuldbindingar sem komst á með útgáfu hins síðara skuldabréfs.

Sóknaraðili ber fyrir sig að framkvæmd varnaraðila við stofnun sjálfskuldarábyrgðarinnar hafi ekki verið í samræmi við ákvæði laga um ábyrgðarmenn nr. 32/2009. Ljóst er að þau ákvæði eiga ekki við um stofnun ábyrgðarinnar. Þegar sóknaraðili gekk í sjálfsskuldarábyrgð á umræddu skuldabréfi var í gildi samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, dagsett 1. nóvember 2001, sem var undirritað af Samtökum banka og verðbréfafyrirtækja f.h. aðildarfélaganna sinna. Þegar litið er til fjárhæðar skuldabréfsins er ekkert fram komið sem varpar vafa á að réttilega hafi stofnast til ábyrgðar sóknaraðila við útgáfu skuldabréfsins

Þegar metnar eru aðfinnslur sóknaraðila við það hvernig varnaraðili dró það að tilkynna honum að bréfið væri í vanskilum og um samning um greiðsluaðlögun verður að hafa í huga ákvæði 2. mgr. 7. gr. laga nr. 32/2009. Þar segir að ábyrgðarmaður skuli vera skaðlaus af vanrækslu lánveitanda á tilkynningarskyldu sinni. Skuli ábyrgð falla niður ef vanræksla er veruleg.

Eftir að sóknaraðili undirritaði þann 28. október 2008 skilmálabreytingu á því skuldabréfi sem hann hafði áður gengist í ábyrgð fyrir, var gert ráð fyrir að skuldabréfið skyldi endurgreitt með 96 gjalddögum á eins mánaðar fresti, í fyrsta sinn 1. febrúar 2009. Hlaut hann því að reikna með því að ábyrgð sín stæði a.m.k. til 1. janúar 2017, hvað sem tilkynningum um vanskil liði. Í þessu ljósi virðist augljóst að þau vanhöld sem sóknaraðili telur að hafi verið á tilkynningum varnaraðila í þessum efnum geta ekki leitt til þess að skuldbinding hans verði talin ógild í heild sinni, þótt til greina kæmi að hún sætti einhverri lækkun, einkum vegna dráttarvaxta og innheimtukostnaðar sem safnast hafa upp eftir að borið hefði að tilkynna honum um vanskil. Í ljósi þess að það er

óumdeilt að varnaraðili gaf eftir helming kröfu sinnar þegar stofnað var til skuldabréfs nr. Y, telur nefndin hins vegar að sóknaraðili hafi þegar fengið afslátt af kröfu varnaraðila sem nemur hærri fjárhæð en því nemur. Verður því að hafna kröfu sóknaraðila.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, A, á hendur varnaraðila, F um ógildingu sjálfskuldarábyrgðar hans á skuldabréfi nr. X og um ógildingu skuldabréfs nr. Y, er hafnað.

Reykjavík, 9. desember 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Unnur Erla Jónsdóttir

Hrannar Már Gunnarsson
Elísabet Júlíusdóttir